

Tireoghalvfjerdsindstyvende Møde.

Fredagen den 22de Marts Kl. 1.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtaget.

Formanden: Siden forrige Møde er omdelt „Forflag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1873 til 31te Marts 1874“ saaledes som vedtaget her i Thinget ved 2den Behandling. Ligeledes er omdelt „Forflag til midlertidig Finantslov for Finantsaaret 1873—74“ saaledes som vedtaget her i Thinget ved 2den Behandling. Endvidere er omdelt Forflag til Beslutning af Rigsdagen i Genhold til Danmarks Riges gjen-nemfete Grundlov af 5te Juni 1849 § 50 vedkommende Statsregnskabet for Finantsaaret 1870—71 saaledes som vedtaget af Landsathinget ved 2den og sidste Behandling. Endelig er omdelt Endringsforflag til 2den Behandling af „Forflag til Lov om Bestatningen af indenlandsk Roesuffer“.

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til:

Fortsettelse af første Behandling af „Forflag til Beslutning af Folkethinget, indeholdende en Opfordring til Justitsministeren“.

Minestad: Efter den høitagtede Justitsministers Udtalelse forleden Dag vilde det ikke have været nødvendigt for mig at tage Ordet i denne Sag, saafremt ikke den ærede Ordfører ifor-gaars var fremkommen med den Udtalelse, at samtlige Mindretal og dermed ogsaa jeg i det Bæsentlige vare enige med Flertallet. Det er nemlig en Paastand, som jeg finder det nødven-digt paa det Allerbestemteste at fralægge mig. Det er saa langt fra, at jeg i det Bæsentlige er enig med Flertallet i denne Sag, at jeg tværtimod finder Flertallets Optræden i denne Sag i det Bæsentlige i højeste Grad uheldig. Thi, mine Derrer, hvad er det Bæsentlige i Sagen, som den foreligger, i det Forflag, som nu ligger for os til Afstemning. Det, der er det Bæsentlige, er aabenbart den formelle Side af Sagen, det er det, at man, efterat have fra den ærede Minister, modtaget et Svar, om hvis Forstaaelse der viste sig at være forskellige Meninger, ikke blot ikke til Ministeren har henvendt en Forespørgsel om, hvil-

22de Marts.

ken Opfattelse der traf hans virkelige Mening, men at Flertallet endogfaa har gjort alt Sit for at hindre, at Ministeren kunde komme til at ud-tale sin virkelige Mening for Udvalget, forinden dette henvendte sig til Thinget. Det er nemlig det, som Flertallet har gjort. Man har ikke blot ikke rettet nogen skriftlig Forespørgsel til Ministe-ren om, hvad Meningen var med hans Skrivelse, uagtet man erfarede, at der var forskellige Me-ninger derom, men man har endogfaa vedtaget ganske imod Sædvane ikke at sende Udkastet til Betænkningen til Ministeren, forinden det blev fremlagt for Thinget. Den ærede Ordfører be-mærkede nu vel, at dette vel var den sædvanlige Fremgangsmaade, men at der ikke var Grund til her at bruge den sædvanlige Fremgangsmaade, fordi Tilfældet var ganske usædvanligt. Det fore-kommer mig imidlertid, at netop det aldeles Usæd-vanlige, ja fuldkommen Uhorde i Beskaffenheden af Flertallets Indstilling og Tilfældets hele sær-egne Beskaffenhed maatte gjøre det dobbelt ønskeligt og dobbelt naturligt at lade Ministeren se Udkastet til Betænkningen, forinden den fremkom her i Thinget. Jeg vil sige, at, selv om det ellers ikke var det Sædvanlige, selv om det var usædvanligt at sende Ministeren Udkastet til Betænkningen, inden den fremkom i Thinget, i Stedet for, at det netop er det Sædvanlige, burde man netop i dette Tilfælde dog have gjort det. Der er nok blevet sagt af den ærede Ordfører, at det i denne Sag var af største Bigtighed at undgaa den mundtlige Konfe-rence; det var saa særdeles nødvendigt, at Alt forelaa skriftlig og trykt, saa at man havde noget rigtigt Fast at holde sig til. Jeg maa tilstaa, at jeg forstaa slet ikke denne Indvending. Det kan dog ikke være Meningen, at man skulde frygte for, at Ministeren skulde ville fragaa, hvad han i den mundtlige Konference med Udvalget udtalte, og ellers veed jeg virkelig ikke, hvad Betænknelighed der var ved den mundtlige Konference. Men var man endelig saa skrækkelig bange for den mundt-lige Konference med Ministeren, var der et meget simpelt Middel til at undgaae den, idet man, hvis han skulde yttre Ønske om at faae en mundtlig Konference med Udvalget, ganske simpelt kunde have sagt til ham, at man foretrak, at han skrift-lig sendte Udvalget de Bemærkninger, han havde at gjøre til Betænkningen. Derfor kan jeg ikke negte, at Udvalgets Flertals Optræden for mig har været meget besynderlig. Men jeg tilstaa, at den er kommen til at staa for mig i et endnu mere paafaldende Lys, efterat jeg har hørt den ærede Ordførers Foredrag forleden Dag. Den

216